

Rocher

**Obric quan arribo,
tanco quan me'n vaig,
si veniu i no estic
és que no hem coincidit. (*)**

El 30 de desembre de 2007 es va fer un acte emotiu al cingle de la Moreria. En ell es va revaloritzar tot l'indret i admirar el seu valor paisatgístic. L'acte fou organitzat per l'Ajuntament i la Fundació Docent Privada de les Coves.

A més de la remodelació de l'entorn, amb passamans al voltant de la senda que puja cap a la cova de la Campana, arreglament de la fonteta, col·locació de taules i seients per gaudir-ne d'un bon esmorzar o berenaret en un entorn tan privilegiat, podem vore també una enorme pedra rodona commemorativa amb la següent inscripció:

"El cingle de la Moreria. Gaudim d'ell i cuidem-lo. El poble de les Coves. Propietat de la Fundació Docent Privada de les Coves de Vinromà. 30-12-2007".

En esta pedra trobem també un relleu de l'escut de l poble i unes sigles, la marca de pedrapiquer, la combinació de JAF (José Antonio Forés), a mode signe personal per a indicar que el treball és seu.

Antigament, els pedrapiquers posaven la seua marca per a què quedara clara l'autoria però també per, d'aquesta manera, cobrar per la quantitat de pedres treballades. Però açò últim no és el cas, ja que Antonio no ha cobrat mai res en els seus treballs per al poble de les Coves.

El passat 8 de de desembre de 2010, es va col·locar una peça seua a la Font de Company amb motiu del 500é aniversari del brollador. Toni va treballar, en este cas, una pedra dels antics quilòmetres de la carretera comarcal abandonada a una cuneta.

Però ... per què fa estos treballs Antonio? d'on li ve la passió pel treball de la pedra? Què té la pedra que no tinga la fusta o el fang o la ceràmica o el coure?

Per a saber tot açò el millor de tot és preguntar-li-ho a ell. I això vaig fer. A mitjan juliol em vaig dirigir cap al seu taller, a l'empalme de l'eixida del poble per la Ravaleta amb la CV-10, sense haver quedat ni saber si ell estaria allí. No em vaig penedir. Antonio, que allí estava, és un home de 73 anys però amb una parla i activitat frenètica. Li has de

dir que pare per poder -li preguntar...

...Jo vaig anar a l'escola fins els 14 anys i no era gens torpe, m'agradava estudiar. Una vegada vaig eixir del col·legi, de seguida em vaig posar a treballar precisament amb la pedra. Amb Cento del Cuano i Cento del Rano vaig paredar durant 2 o 3 anys moltes parets de bancals. En la gelada del 1957 també vaig anar a fer fornijta per alimentar els forns taulellers d'Onda, Alcora i Rebesalbes.

L'any 1958 me'n vaig anar a Martorell. Allí tenia una cosina germana de ma mare i em vaig posar a treballar a l'obra, d'oficial. Recordo que inclús vaig arribar a fer també unes parets de pedra seca a un mas, Can Oliveró, prop de Martorell.

Després de 2 anys per allí, vaig decidir tornar cap a les Coves. Ací em vaig quasi especialitzar en fer casetes de camp, totes de parts de pedra, de tantes que en vaig fer... i no res, fins el 65 anys que he estat treballant d'obrer.

La pedra és, per a mi, un element viu, somio amb ella. Per entendre-la n'has de tocar molta. Jo veig un muntó de pedres a terra i ja sé com les col·locaria, una sobre l'altra, fent-les coincidir per fer una bona paret.

El passar de fer paret a treballar o picar la pedra ha sigut un pas que he donat tardíament, encara que sempre ho havia pensat. Ara tinc eixe caprici que em puc permetre des de la jubilació, per això podràs vore tots eixos muntons de pedres que tinc arreplegades de distints punts de la geografia espanyola. Ací al poble hi havien algunes canteres

